

EDITURA PARALELA 45

ODISEU

Editor: Călin Vlasie

Redactor: Cosmin Peța
Tehnoredactor: Stelian Bigan
DTP copertă: Ionuț Broștianu
Prepress: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CREȚU, TUDOR

Jurnal fantasmatic / Tudor Crețu. - Pitești : Paralela 45, 2016
ISBN 978-973-47-2462-8

821.135.1-31

Copyright © Editura Paralela 45, 2016, pentru prezenta ediție

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

Tudor Crețu

Jurnal fantasmatic

Editura Paralela 45

Jurnal fantasmatic

2010 – 2012

„Întotdeauna a fost așa.
Întotdeauna, întotdeauna...”

MAX BLECHER, *Întâmplări
din irealitatea imediată.*

Precizare. Textul de mai la vale e un „extras”, vizând intervalul 2010-2012, dintr-un proiect mai amplu, început în octombrie 2002 și care se află în plină desfășurare.

Cacofoniile, ligamentele sunt asumate și trecute în cursive, la fel și cuvintele, puține, folosite, mai degrabă, în virtutea sonorității lor, a sensului...senzorial, decât a celui din/ de dicționar.

Jurnal fantasmatic este o bio-grafie. Personajele, rare, cu nume reale – vedete, necunoscuți etc – nu sunt decât avataruri, derivate fantasmagorice ale unui original-pretext, care nu (mai) au nimic de a face cu persoana în cauză. Situațiile ce înfățișează protagoniști aparent recognoscibili/ deductibili sunt, așa zicând, invenții. Rodul sau, pur și simplu, secreția unei imaginații pe cât de inflamate, încă pe atât de lipsite de intenții vătămătoare. Vertijul onirico-ficțional va fi perceput ca atare, indiferent de subiectul/ subiecții respectiv(i).

— La romanele tale asta-mi plăcea: mirosea a cerneală sălbatică pagina, a metal de lamă, oțelit. Nu știu de ce...

05.09

Vreau să rodesc. Asta înseamnă, cred, și un cult al concretului, al lucrului care tre' să-ți iasă, spre deosebire de împrăștierea vulgară, de disiparea de acum. Mă gândesc la copilul care mă va citi: seamănă perfect cu mine, poartă și el o vestuță crem și are în mână un colțișor de franzelă. Un ub. Făpturile astea în treninguri ușoare, cu dungii late. Bompe și bonome. Diminutivele. D(r)ăcșorul, Vardiștii, Românașul, Ubul Erudit, Ubul Fermier, Berarul (face halbe experimentale din tot felul de scoarțe, le umple cu spumă), un ub necunoscut, Eschimoșelul. Mai multe ubuțe și animăluțe.

30 de ani – un „început de maturitate”. Am burtă și gușă, sunt tot mai static, mai „stabil”. 40 va fi o vârstă ca un fruct cu sâmbure negru.

„O emisiune de-a mea din anii vechi...” Vorbesc deja ca Păunescu. Istoria s-a comprimat, începuturile au fost legendare. Suntem la vârsta senectuții, trebuie să avem grijă: plăcinta cu brânză e, deja, periculoasă. Stăm la o masă de lemn natur, un prezidiu cu cravatele-n vânt. Pledăm pentru tradiție. Dunărea s-a îmbâcsit ca apa din vană. Sârbii au dezertat. Țestosu nu mai poate rezista decât în budă. (Cartea e gata, mai un pic). Mirosul de fecală se veștejește. Geamurile sunt deschise, răcoarea extatică. Nu mai e nevoie de nici un Sedocalm. Părul de-ar fi mai moale puțin și lin ca alga, așa...

„Condeier redutabil, adept al rimei care nu sufocă fluxul liber, oralitatea fundamentală a textului, Țestosul demitizează, cu vervă și ironie, scenariii imemorabile. Este meritul lui Gicu Vermeș de a fi semnalat – tot. (Așa scrie criticul cesta, pe numele cel mai

30.11

Copilul pulsează din nou. Citeam din biblie – pe la unșpe-doișpe ani, comparam ediții, versiuni, pe hârtie, mai toate, de ziar – și numele ăsta, *Ioan*, mă făcea să cred că ucenicul cu pricina era blond, cu părul creț și destul de lung. Se hrănea cu păstăi de fasole verde, fierte pe jumătate. Încă fragede și suculente când le mesteca. Mânca grăbit și nesărat. Frugal. Pe durata patimilor, însăși pielea lui va fi fost asemănătoare cu cea a păstăilor: alune-coasă, lucioasă, umedă. De un galben pal. Iar când Iisus le vorbea despre păcatul cărnii sau așa ceva, își simțea trupul ca un miez opărit de legumă, bun de potolit foamea știrbilor.

Lui Andrei, dimpotrivă, îi plăceau sosurile. Era, mi se părea, cel mai pios. Înmuia aluatul copt în sosul vâscos de pe fundul vasului, în pasta aceea incertă, și mușca. Vorbea mai repede, mai aprins.

02.12

Și, totuși, o încredere nouă. Buzele-mi sunt mai groase puțin, mai muncitorești. (*A se iți*, cuvântul e urât, e un cârcel zbârcit de viță care se răsuțește, crește). Tre' să storc aici. Tot. S-adune pagina asta apa rea ca un lighean. (Apa rea e un pic mai gălbuie, prin asta diferă). Eu sunt puroiul. Frica îmi strepezește nervii.

Doar cu mama am fost rău – întotdeauna mi-a ieșit. Ne certam și dădeam cu pachetul de margarină de pământ. O singură dată, dac-aș fi avut o ieșire de asta la birt, i-aș fi liniștit pe mulți.

N-aveam bani. Mama se-nvârtea prin casă și striga: *suntem seci*. Nici gullii nu ne puteam permite. Când venea vorba de legume – să rămân, ca-n fragmentelul despre apostolul Andrei, la ele – îmi imaginam ceva orbitor de verde.

Bag, ăsta e verbul, în continuare, pentru doctorat. Stau, cu orele, întins. Cuvântul *moarte* mă înnebunește. Îmi tot vine-n

18.01

Te uiți la ceva și încerci să te identifici cu obiectul în cauză, să-l „preiei” psihic: poate fi, ca un comp, hackuit. Condiția e diseminarea lui subtilă. Obiectele sunt interfețe. catăr-ul de pe masă e mai important pentru senzația de budincă pe care rozul lui mi-o evocă decât pentru faptul că taie. Și văd „pe loc” o doamnă la amiază, o profesoară bătrână de engleză pleoscăind. O bătrână cu epidermă exfoliabilă. Ca un abțibild.

Acel calm, acea limpezime care să transforme percepția într-o oglindă care fură sufletul obiectului și/ sau persoanei. E un sentiment aparte al lucidității – luciditatea nu mai pare un aspect intelectual, ci o fațetă, o consecință a unei limpezimi „mistice”. Percepția e o oglindă acvatică, lichidă – apele ei trebuie „înmărmurite”, fixate, stabilizate.

Ceara ca laptele vechi și femeia Carmen. Lumânarea cu gust de lapte de pasăre. Dacă realul e, prin ceva, demn de litera *r*, dacă are un sâmbure zgrunțuros, incasabil, tocmai de această componentă subtilă e vorba.

20.01

Flutură fire de beteală în cele patru colțuri. Lungi până jos. Și de fiecare dată pe spatele lor e desenat altceva. Ieri: un argintiu apos ca osânza, un cerb cu coarne sărate. Colțurile camerei mele sunt uși moi, cu franjuri, ca la cabinele din bălciuri. Răzbat brize stranii, le văd: fășii subțiate, metal.

22.01

Se usucă și sarează și mai tare laibărul *cela* maro. Joi s-a transformat într-o crustă salină. Insuportabilă. Tot ce era alb în țesătura fumega de sărat ce era. Scriam la B.C.U.T. (Bag, ca la fabrică, pentru doctorat). Imediat, țesătura aspră și groasă a devenit o

14.02

Realitatea e o fâșie, un film lipit peste alt film. De momente de astea e vorba: mâncam, ce urât sună, după ce-am citit din Cleopa, și, dintr-odată, mi-am spus: hai, Tudor, rupe pâinea altfel, adică exact la fel, dar simte altceva. Și luminozitatea televizorului – vechi, pătrat – în care exist s-a schimbat.

Zăpezile sunt grave, noi. Mama a intrat mai înainte în cameră.

— Să vezi...am vrut să te chem! Animalele sălbatice...(Țin și ele de Maica Domnului, primăvara-vara pământu-i mai verde decât masa de snooker. Maica se arată și ea, ca-n poemele lui Bârsilă, în veșminte ușoare, de ciută, cu căciulii de păpădie în loc de buline; distantă și imperială, la margini de câmpie. Pământul trebuie să-i fie consacrat, stropit cu lapte din sticlă, din borcan...) se adunau, stăteau pe dealuri, că le puneau mâncare, știi. Și păduraru, să vezi...Ia uitați: ciuta, cerbu. Și-n tufișuri, mistreții. Că simt, să știți, binele care le vine de la om. Mama se aprindea, ardea ca o sfântă, cast. Și lebedele, -n Tulcea, pe nu știu ce lac...

Am întors capu, m-am chinuit s-o privesc. Păsările erau grațioase, înalte. Miroseau a pastă de dinți. Lebedele sunt cele mai curate. Sticlă și zăpadă, nu alta. M-am temut iar: o să-mi zică că le-a prins gheța și picioarele li s-au rupt ca niște spice. Au pocnit ca sticksurile. Dar nu...

— Și era un om cu o pasăre în brațe. (Lebăda se stingea caligrafic, frumos. Ca o a doua zăpadă. Își așternuse capul pe cojocul dat, frecat, ca bomboanele, cu cacao. Așa avea s-o și înmormân-teze, s-o aștearnă peste neauă). Zece, zece la sută șanse, doamnă, îi dau. Pădurarul vorbea cu maică-mea. (În) direct.

19.02

Am păcătuit crunt ieri. A(m) fost penibil. Și visul a fost pe măsură – un demon, prefăcut în maică-mea, într-o femeie, de